

Prototyp

Fysikern stegade fram till mentorns skrivbord.

- Om du vill sträcka fram din hand?, frågade hon.

Mentorn gjorde så, samtidigt som fysikern sakta lade tärningen i hans handflata. Han nickade kort och förde föremålet närmare ögonen för en mer ingående studie.

- Gravitationen, sade fysikern sedan, den är alltså grunden, förutsättningen med stort F. Den är basen för allt annat i den kända delen av fysikens forskningsfält. Men den har i sig själv också beståndsdelar, som tillsammans bygger upp fenomenet och bidrar till dess effekter, till tyngdkraften i sin helhet. Små ingredienser, eller för den delen stora, som fotoner, fält, gropar, kullar, elektroner och mörk energi, interagerar och bakar det bröd vi kallar gravitation. På vår nivå, i det här fallet, får tyngdkraften vara din hand, luften och skrivbordsskivan. Tärningen i din hand har sex sidor som motsvarar en enhet som är part av gravitationen, men som samtidigt har möjligheten att påverka den och generera en artificiell fysik. De sex enheterna är energi, materia, tid, rum, död, liv. Varje tärningssida har en figur som representerar enheten. Mina kollegor och jag är ännu inte helt klara på hur en verklighet skulle manifesteras efter ett tärningsslag, vi är trots allt fortfarande inne i utvecklingsfasen, förmodligen är det oändligt omväxlande efter varje kast, men vi har gjort allt i vår makt för att betingelserna ska vara de säkrast möjliga. Framförallt väljer du som sagt själv om vill ge feedback på tärningen, men det förutsätter naturligtvis att du vill vara del av det här experimentella förloppet. Det beslutet är ditt. Jag kan bara informera om forskningen och objektet. Den som kastar tärningen interagerar med upplevelsen. Alla andra, det vill säga jag i den här kontexten, är med men påverkas inte av den aktuella verkligheten. Det viktigaste att ta med sig är att tärningen är en prototyp.

- Och så bara så här då? Mentorn gjorde en vältande rörelse med den andra, tomma, handflatan. Eller hur kastar jag?

Fysikern hade förväntat sig åtminstone tre eller fyra följdfrågor efter beskrivningen av prototypen. Men att mentorn på direkten skulle vara förberedd för nästa sekvens och med detsamma undra över en rent praktisk aspekt, det låg utanför hennes egna förberedelser.

Mentorn upptäckte forskarens förvånade ansiktsuttryck.

- Ansvaret ter sig naturligt för mig. Du ska veta att jag föddes nyfiken. Det var därför jag en gång drog mig till vetenskaperna. Mitt intresse och min fantasi får fritt utrymme i forskningsvärlden.

Mentorn iakttog tärningen och kände med fingertopparna på det kubformade föremålet. Det var av diabas, i alla fall påminde ytan till viss del om svart granit. I skenet från den gula skrivbordslampan skimrade små korn till i tärningen, som om silverfragment hade tillförts bergarten. Prototypen ägde en viss tyngd, även om den bara var två gånger två gånger två centimeter. Mycket riktigt fanns det en liten illustration ingraverad på varje tärningssida. En vindflöjel, en sten, en klocka, en dörr, ett frågetecken, en vattendroppe.

- Ja... jo... sade fysikern efter en stund, själva kasttekniken spelar nog ingen avgörande roll.

- Då så, sade mentorn och lät tärningen falla mot skrivbordet.

Prototypen landade med stensymbolen uppåt. I samma stund ändrades strukturen på dekorationerna, möblerna och inredningen i mentorns hus. Partiklarna omarrangerades och fick nya egenskaper. Materialen förvandlades till nya mått, konsistenser och temperaturer. Skrivbordslamporna blev till tångruskor med blåa neonljus. De stora kuddarna på golvet transformerades till gigantiska smältande rosa marshmallows. Fåtöljen i hörnan som fysikern just suttit i bytte skepnad och blev till ett litet ångtröskverk. I taket hängde sjuk med veckotidningserbjudanden och hela köket fylldes stadigt på med byxor med revärer. Från sovrummet hördes en musicerande symfoniorkester med cитtror, säckpipor och lutor, som var mitt uppe i en version av Solstice av Decisive Koala.

Mentorn och fysikern observerade skeendet, den ena med höjda ögonbryn och den andra med ett visst fokus i blicken. Mentorn, vars stol blivit en upp-och-nervänd eka, greppade tärningen och gjorde ett nytt kast mot skrivbordsskivan, som för tillfället hade tagit en örnvinges gestalt.

Strax därpå återfick allt i lokalen sitt tidigare uttryck. När tärningen hamnade med klockikonen uppåt, återmaterialiserades allrummet och blev bekant igen. Men fysikern kunde däremot inte känna igen mentorn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DavidM med Poeter.se id #61167 innehar upphovsrätten